

Stora lärare

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

Vi har fått lyssna till några av de bästa lärarna i kyrkan. De har gett oss underbara insikter om många av elementen i och principerna för god undervisning.

Som tidigare nämnts är vi alla lärare i viss mån, och vi har en plikt att undervisa efter bästa förmåga.

Jag vill berätta om några personer som jag har känt som har berört mitt liv och gett mig viktiga och oförglömliga lärdomar.

Alla har något att berätta

Jag har tänkt på en av våra generalauktoriteter emeritus, nämligen äldste Marion D Hanks, som utmärkte sig i undervisning inom seminariet, institutet och i kyrkan i allmänhet. Han har använt många olika undervisningsmetoder.

En gång reste äldste Hanks runt i en mission och intervjuade varje missionär som arbetade i området. Jag hade haft ett uppdrag i ett närliggande område och fick skjuts till flygplatsen tillsammans med äldste Hanks och missionspresidenten.

Äldste Hanks berättade för missionspresidenten vilken förmån det hade varit att få träffa och intervjuas och en av missionärerna. Han sade att han hade känt sig manad att säga till en kvinnlig missionär: "Berätta för mig om din mission och hur det kändes att kallas som kvinnlig missionär."

Hon berättade att hennes ödmjuka far, en bonde, villigt hade gjort stora uppoffringar för Herren och hans rike. Han hade redan två söner ute som missionärer när han

en dag talade med henne om hennes uttalade önskan att bli missionär och förklarade för henne hur Herren hade hjälpt honom förbereda sig så att han kunde hjälpa henne.

Han hade gått ut på fälten och talat med Herren och sagt att han inte hade några fler materiella ägodelar att sälja eller offra eller använda som säkerhet för ett lån. Han behövde veta hur han skulle kunna hjälpa sin dotter att gå ut som missionär. Han kände sig inspirerad att börja odla lök. Han trodde att han hade missförstått Herren. Det var inte troligt att löken skulle växa så bra i det här klimatet. Inga andra odlade lök och han hade ingen erfarenhet av att odla lök.

Efter att ha argumenterat med Herren en tid kände han sig åter manad att börja odla lök. Alltså lånade han pengar från banken, köpte frön, planterade, gav näring åt jorden och bad.

Vädret blev gynnsamt och löken växte. Han sålde löken, betalade sina

Vilka intryck får du om inläring och undervisning då du läser om upplevelserna i president Monsons tal? Vilka upplevelser har du haft som lärare eller som elev som liknar exemplen i berättelserna?

Hur illustreras Frälsarens sätt att undervisa av varje upplevelse som president Monson återger? Be om och begrunda vad du kan göra för att följa Frälsarens föredöme.

Det vita kuvertet med vår värdefulla aktivitetskassa överlämnades av vår lärares spröda hand till den sörjande fadern.

skulder till banken, till staten och till Herren och satte in resten på ett konto i sin dotters namn — tillräckligt för att hon skulle klara sig som missionär.

Sedan sade äldste Hanks till missionspresidenten: "Jag ska aldrig glömma den berättelsen eller det ögonblicket eller tårarna i hennes ögon eller hennes röst eller den känsla jag fick när hon sade: 'Broder Hanks, jag har inga svårigheter att tro på en kärleksfull himmelsk Fader som känner till mina behov och hjälper mig enligt sin visdom om jag är tillräckligt ödmjuk.'"

Äldste Hanks lärde mig något mycket viktigt: Varje barn i klassrummet, varje ung man och ung kvinna, varje elev i seminariet eller institutet, varje vuxen i klassen Evangeliets lära, varje missionär — ja, var och en av oss — har något att berätta. Att lyssna är en mycket viktig del av undervisning och inlärnin.

"Det är saligare att giva än att taga"

Jag blev som liten pojke påverkad av en mycket effektiv och inspirerad lärare som lyssnade på oss och älskade oss. Hon hette Lucy Gertsch. På söndagsskolektionerna undervisade hon oss om världens skapelse, Adams fall och Jesu försoningsoffer. Hon bjöd in som hedersgäster till klassrummet Mose, Josua, Petrus, Tomas, Paulus och, naturligtvis, Kristus. Vi kunde inte se dem men vi lärde oss att älska, hedra och efterlikna dem.

Aldrig hade hennes undervisning varit så dynamisk eller dess inverkan så långvarig som en söndagsmorgon när hon sorgset berättade för oss att en klasskamrats mor hade dött. Billy var inte där den morgonen men vi visste inte varför han var borta.

Temat för lektionen var "Det är saligare att giva än att taga". (Apg 20:35) Mitt under lektionen slog läraren ihop boken och öppnade våra ögon och våra öron och vårt

hjärta för Guds härlighet. Hon frågade: "Hur mycket pengar har vi i klassens aktivitetsfond?"

Detta var under depressionens dagar och vi svarade stolt: "Fyra dollar och sjuttiofem cent."

Sedan föreslog hon mycket milt: "Billys familj har det svårt och de är mycket sorgsna. Vad tror ni om att besöka familjen nu på förmiddagen och ge dem era pengar?"

Jag ska alltid minnas den lilla skaran som gick de tre kvarteren hem till Billy och hälsade på honom, hans syster och deras far. Hans mor var märkbart frånvarande. Jag glömmer aldrig tårarna som glittrade i allas ögon då det vita kuvertet med vår värdefulla aktivitetskassa överlämnades av vår lärares spröda hand till den sörjande fadern.

Vi nästan hoppade tillbaka till kapellet. Våra hjärtan var lättare än någonsin förr. Vår glädje var större och vår insikt djupare. En lärare som var inspirerad av Gud hade gett sina pojkar och flickor en evig lärdom av gudomlig sanning: "Det är saligare att giva än att taga."

Vi skulle mycket väl ha kunnat göra en omskrivning av lärjungarnas ord på vägen till Emmaus: "Brann inte våra hjärtan när ... [hon] öppnade skrifterna för oss?" (Luk 24:32)

Lucy Gertsch kände var och en av sina elever. Hon besökte alltid dem som var borta en söndag eller som inte kom över huvud taget. Vi visste att hon brydde sig om oss. Ingen av oss har glömt henne eller lektionerna hon höll.

Många många år senare, i slutet av Lucys liv, besökte jag henne. Vi talade om tiden för så länge sedan när hon hade varit vår lärare. Vi talade om var och en av eleverna i klassen och vad de gjorde nu för tiden. Hennes kärlek och omsorg sträckte sig över ett helt liv.

Trosartiklarna

En annan inspirerad lärare i mitt liv var Erma Bollwinkel, en medlem av stavs-kommittén för Primär. Hon betonade hela tiden vikten av att lära sig trosartiklarna. Faktum är att vi inte kunde gå vidare från Primär förrän vi hade lyckats återge varje trosartikel för henne — något av en utmaning för stökiga små pojkar, men vi var ihärdiga och lyckades. I hela mitt liv har jag till följd av detta kunnat återge trosartiklarna.

I många år hade jag som medlem av de tolv apostlarnas kворum ansvar för dåvarande Östtyskland, som också kallades Tyska Demokratiska Republiken. Under den tiden var min kunskap om trosartiklarna till stor

hjälp. Vid varje besök under de tjugo åren jag var ansvarig för området påminde jag alltid medlemmarna i det området om tolfte trosartikeln: "Vi tror på att erkänna konungar, presidenter, styresmän och domstolar samt att lyda, ära och understödja lagarna."

Våra möten bakom det som var känt som järnridån övervakades alltid av den kommunistiska regeringen där. I början av 1980-talet när vi sökte godkännande från regeringen att bygga ett tempel där, och senare när vi ansökte om godkännande för unga män och kvinnor från området att verka som missionärer runt om i världen och för andra att komma in i landet och verka som missionärer, lyssnade de och sade sedan: "Äldste Monson, vi har iakttagit dig i tjugo år och vi har lärt oss att vi kan lita på dig och din kyrka eftersom du och din kyrka lär era medlemmar att lyda landets lagar."

Jag vill ge ett annat exempel på värdet av att lära sig trosartiklarna. För fyrtiofem år sedan arbetade jag tillsammans med en man som hette Sharman Hummel på ett tryckeri i Salt Lake City. En gång skjutsade jag hem honom från arbetet och frågade honom hur han hade fått sitt vittnesbörd om evangeliet.

Han svarade: "Det är intressant, Tom, att du skulle fråga mig det, för den här veckan ska min hustru och mina barn och jag besöka tempel i Manti för att beseglas för all evighet."

Han fortsatte sin berättelse: "Vi bodde i östra USA. Jag reste med buss till San Francisco för att starta ett nytt tryckeri och min hustru och mina barn skulle komma senare. Bussresan från New York City till Salt Lake City var ganska händelselös. Men i Salt Lake City blev en liten flicka på bussen — en primärflicka — som satte sig bredvid mig. Hon skulle till Reno i Nevada och besöka sin faster. Under färden västerut lade jag märke till ett anslag: 'Besök mormonernas söndagsskola den här veckan.'

Jag sade till den lilla flickan: 'Jag antar att det finns många mormoner i Utah, eller hur?'

Hon svarade: 'Ja, sir.'

Sedan sade jag: 'Är du mormon?'

Hon svarade återigen: 'Ja, sir.'"

Sharman Hummell frågade sedan: "Vad tror mormonerna på?" Och den lilla flickan återgav första trosartikeln. Sedan berättade hon lite om den. Därefter fortsatte hon med den andra trosartikeln och berättade om den. Sedan återgav hon den tredje och den fjärde och den femte och den sjätte och alla trosartiklarna och berättade lite om dem alla. Hon kunde återge dem i rätt ordning.

Sherman Hummell sade: "När vi kom till Reno och släppte av den lilla flickan som mottogs av sin fasters armar var jag mycket imponerad."

Han sade: "Hela vägen till San Francisco tänkte jag: 'Vad är det som gör att den lilla flickan känner till läran så bra?' Det första jag gjorde

när jag kom till San Francisco”, sade Sharman, ”var att leta i gula sidorna efter Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag ringde till missionspresidenten och han skickade två missionärer för att träffa mig. Jag blev medlem i kyrkan, min hustru blev medlem, alla våra barn blev medlemmar, delvis för att en primärflicka kunde sina trosartiklar.”

Jag tänker på aposteln Paulus ord: ”Jag skäms inte för evangelium. Det är en Guds kraft som frälser.” (Rom 1:16)

För bara tre månader sedan kom familjen Hummel till Salt Lake City för att vara med på dottern Mariannes bröllop. De kom till mitt kontor. Vi hade ett härligt samtal. Alla sex döttrarna kom, tillsammans med fyra svärsöner och tolv barnbarn. Hela familjen hade hållit sig aktiv i kyrkan. Var och en av döttrarna har varit i templet. Oräkneliga är de som har fått vetskap om evangeliet tack vare denna familj — och allt detta för att ett litet barn hade fått lära sig trosartiklarna och hade tillfälle och mod nog att förkunna sanningen för någon som sökte evangeliets ljus.

”Var alltid beredda”

Jag älskar Herrens uppmaning i 88:e kapitlet i Läran och förbunden: ”Jag befaller eder, att I skolen undervisa varandra om rikets lära. Lären flitigt så skall min nåd vara med eder.” (L&F 88:77–78)

För många år sedan när jag flög

till ett uppdrag i södra Kalifornien satte sig en vacker ung kvinna på det tomma sätet bredvid mig. Hon började läsa en bok. Som man brukar sneglade jag på titeln: *Ett stort och förunderligt verk*.

Jag sade till henne: ”Å, du måste vara mormon.”

Hon svarade: ”O nej, varför frågar du det?”

Jag svarade: ”Jo, du läser en bok som är skriven av en framstående medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.”

Hon sade: ”Verkligen? En vän gav den till mig men jag vet inte så mycket om den. Men den har i alla fall gjort mig nyfiken.”

Sedan undrade jag: ”Ska jag vara framfusig och berätta lite mer om kyrkan?” Och så kom jag att tänka på aposteln Paulus ord: ”Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger.” (1 Petr 3:15) Jag bestämde att det här var ett tillfälle när jag skulle bära mitt vittnesbörd.

Jag berättade för henne att jag hade förmånen många år tidigare att hjälpa äldste Richards trycka *Ett stort och förunderligt verk*. Jag berättade lite om den beundransvärde mannen. Jag berättade om alla tusentals människor som hade tagit emot sanningen efter att ha läst det som han hade skrivit.

Sedan hade jag förmånen att hela vägen till Los Angeles besvara hennes frågor om kyrkan — intelligenta frågor som kom från ett hjärta som

sökte efter sanningen. Jag frågade om jag kunde få ordna så att två kvinnliga missionärer besökte henne. Jag frågade om hon ville besöka vår gren i San Francisco där hon bodde. Hon tackade ja.

När jag kom hem skrev jag till Irven G Derrick, president för San Francisco stav, och gav honom denna information. Kan ni föreställa er hur glad jag blev när jag några månader senare fick ett telefonsamtal från president Derrick där han sade: ”Äldste Monson, jag ringer angående Yvonne Ramirez, en flygvärdinna, en ung kvinna som satt bredvid dig under en flygtur till Los Angeles, en ung kvinna till vilken du sade att det inte var någon slump att du satt bredvid henne eller att hon läste *Ett stort och förunderligt verk* på den resan. Broder Monson, hon har just blivit den nyaste medlemmen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Hon skulle vilja tala med dig och säga hur tacksam hon är.” Naturligtvis blev jag överlycklig. Det var ett underbart samtal.

President McKays föredöme

Ett exempel på en läromästare var president David O McKay som kallade mig att bli medlem i de tolv apostlarnas kvorum. Han undervisade med kärlek och lyhördhet. Han var ett ypperligt exempel på allt han undervisade om. Han hade ett gott hjärta och ett behagligt uppträdande. Han undervisade om sanningen efter Frälsarens mönster.

Jag lade märke till detta

Söndagsmiddagarna smakade alltid lite bättre när jag hade återvänt från mitt ärende.

karaktärsdrag när jag långt innan jag blev generalauktoritet besökte hans kontor för att gå igenom några korrektur till en bok som vi skulle trycka. Vid just det tillfället lade jag märke till en tavla på väggen och sade till honom: "President McKay, vilken vacker målning! Är det ditt barndomshem i Huntsville i Utah?"

Han lutade sig tillbaka i sin stol och skrockade till på sitt karaktäristiska sätt och sade: "Jag ska berätta något om den där tavlan. En älskvärd kvinna kom och hälsade på mig en höstdag och gav mig denna vackra målning, inramad och redo att hängas på väggen. Hon sade: 'President McKay, jag tillbringade en stor del av sommaren med att måla den här tavlan av ditt fädernehem.'" Han sade att han tacksamt tog emot gåvan och tackade henne om och om igen.

Och sedan sade han till mig: "Vet du, broder Monson, den kära kvinnan

hade målat av fel hus. Hon hade målat av grannhuset! Jag hade inte hjärta att tala om för henne att hon hade målat av fel hus."

Men sedan sade han, och här har vi en viktig lärdom för oss alla. Han sade: "Egentligen, broder Monson, så målade hon det rätta huset för mig, för när jag som ung pojke brukade ligga på sängen som stod på verandan till mitt barndomshem så var huset hon målade den vy jag hade. Hon målade *verkligen* det rätta huset åt mig!"

Lärdomar om att tjäna andra

Några av de bästa lärdomarna i livet kommer från våra föräldrar. Mina lärde mig mycket som var värdefullt när jag växte upp. Ofta handlade det om att tjäna andra. Jag har många minnen från min barndoms dagar. En av dem var min förväntan inför söndagsmiddagarna. Just när vi barn så att säga stod på svältgränsens

rand och otåligt satte oss runt bordet med doften av rostbiff som fyllde rummet, brukade mor säga till mig: "Tommy, innan vi äter vill jag att du tar den här tallriken som jag har gjort i ordning och ger den till gamle Bob. Och skynda dig tillbaka."

Jag kunde inte förstå varför vi inte kunde äta först och sedan gå till honom med tallriken. Jag ifrågasatte det aldrig utan sprang ner till hans hus och väntade otåligt tills Bob till slut hade hasat sig fram till dörren. Jag gav honom tallriken med mat. Han i sin tur gav mig den rena tallriken från söndagen innan och ville ge mig tio cent för besväret.

Mitt svar var alltid detsamma: "Jag kan inte ta emot några pengar. Mamma skulle ge mig ett kok stryk."

Då brukade han dra sin rynkiga hand genom mitt blonda hår och säga: "Min gosse, du har en underbar mor. Hälsa henne och tacka."

Jag minns också att söndagsmiddagarna alltid smakade lite bättre när jag hade återvänt från mitt ärende.

Min morfar, Thomas Condie,

Morfar tog fram en nyckel som han gav till gamle Bob.

lärde mig också något mycket värdefullt som rörde samme gamle Bob, en man som blev en del av vårt liv på ett intressant sätt. Han var änklings och runt åttio år när huset han hyrde ett rum i skulle rivras. Jag hörde honom berätta för morfar om sin belägenhet medan vi satt på den gamla gungan på morfars veranda. Med sorgsen röst sade han till morfar: "Herr Condie, jag vet inte vad jag ska göra. Jag har ingen familj. Jag har ingenstans att ta vägen. Jag har inte så mycket pengar." Jag undrade vad morfar skulle säga.

Vi bara satt där och gungade. Sedan tog morfar upp en gammal läderportmonnä ur vilken han efter en del tjat från mig hade plockat fram många mynt under årens lopp för något särskilt gott. Den här gången tog han fram en nyckel som han gav till gamle Bob.

Han sade vänligt: "Bob, här är nyckeln till huset jag äger här bredvid. Ta den. Flytta in dina saker. Stanna så länge du vill. Du behöver inte betala någon hyra och ingen ska någonsin köra ut dig igen."

Tårar vällde upp i gamle Bobs ögon, strömmade nerför hans kinder och försvann ner i hans långa, vita skägg. Morfars ögon var också blanka. Jag sade inte något, men den dagen var jag oerhört stolt över honom. Jag var stolt över att ha hans förnamn. Fastän jag bara var en pojke gjorde den händelsen stort intryck på mitt liv.

Det var bara några av de lärdomar jag fått av personer som har berört mitt liv och undervisat mig.

Återigen vill jag betona att vi alla är lärare. Vi bör alltid komma ihåg att vi inte bara undervisar genom ord, utan också genom de personer vi är och hur vi lever vårt liv.

Det fullkomliga föredömet

Må vi, när vi undervisar andra, följa den fullkomliga lärarens föredöme, vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. Han lämnade fotsteg efter sig i sanden, men han lämnade sina undervisningsprinciper efter sig i hjärtat hos alla han undervisade. Han undervisade sina lärjungar på den tiden och säger samma sak till oss: "Följ du mig." (Joh 21:22)

Må vi sträva framåt i lydnadens anda, så att samma sak må sägas om var och en av oss som sades om Frälsaren: "Det är från Gud du har kommit som lärare." (Joh 3:2) Må det bli så, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

